

Naslednje jutro se je med poznim zajtrkom Tia spet spomnila pogovora z zmajem.

»Zakaj me grajanje vedno tako potre?« se je vprašala. »Je tudi to povezano z mojim očetom?«

Začutila je jezo do njega, potem pa si je rekla: »Ne bom jezna, ne želim biti takšna kot moj oče.« In s temi besedami je svoje ogorčenje potlačila globoko vase.

Čez čas se ji je pridružil zmaj.

»Si se najedla? Ti je teknilo?« jo vprašal.

»Tišči me v trebuhu, pa čeprav sem jedla enako hrano kot ostale dni,« je odvrnila.

Zmaj jo je vprašujoče pogledal. »Česa se najbolj bojiš pri ljudeh?«

»Kaj pa ima to opraviti z mojo bolečino v trebuhu?« se je začudila.

»Samo odgovori na vprašanje!« je bil vztrajen.

»Bojim se, če se ljudje razjezijo,« je Tia po krajšem razmisleku vseeno odgovorila.

Nekaj časa jo je motril s pogledom, ne da bi kaj rekel. Potem pa zopet vprašal: »Bi storila nekaj zame?«

»Ja, seveda, kaj pa?« jo je zanimalo.

Peljal jo je do velikega kupa dolgih vej, zraven katerih je ležala majhna sekira. S presenečenim obrazom ga je deklica pogledala, on pa jo je prosil: »Lahko vsako od teh vej razsekaš na štiri dele?«

»Cel kup?« ni mogla skriti odpora.

»Toliko, kolikor boš zmogla, dokler se ne vrnem,« je odgovoril in se trudil, da ne bi bruhnil v krohot.

Nerada se je lotila naloge. Po prvih dveh vejah je bila že zadihana. Zakaj je morala opravljati moško delo? Doma sta to počela oče ali brat. Kljub naraščajoči čemernosti je nadaljevala z opravilom. Začela je govoriti sama sebi: »Zmaj bi to lahko opravil v eni minuti. Sama bom za vse skupaj potrebovala celo večnost.« Potem pa je pomislila: »Ti nehvaležnica! Poglej, kaj vse je že naredil zate! Ne moreš še ti kaj storiti zanj?« In potem je spet glasno nadaljevala samogovor: »Ampak to ni samo nekaj. To je velik kup! Kje je zdaj ta zmaj? Ali ni rekel, da se bo kmalu vrnil?« Počasi je kup postajal manjši, njena jeza pa je vse bolj naraščala.

Ko je vsa prepotena sekala zadnje veje, je za seboj zaslišala njegov glas: »Še nisi končala?«

»Se ti sploh sanja, koliko dela je to? Zakaj se sploh moram ukvarjati s tem? Skoraj več ne čutim svojih rok in popolnoma sem premočena!« je izbruhnila.

»Kako se počutiš, ko si jezna?« jo je vprašal.

»Dobro!« je grobo zakričala. In čez čas tiho dodala: »A zdaj se počutim tudi kriva.«

»Zakaj pa?« ga je zanimalo.

»Ker ni dobro biti jezen,« je razdraženo zabrusila.

»Zakaj ne?« je potrpežljivo poizvedoval dalje.

Za trenutek je razmišljala o vprašanju in s solzami v očeh odgovorila: »Najbrž zato, ker me je oče vedno kaznoval, kadar sem se razjezila.«

Zmaj jo je sočutno pogledal in nekaj časa molčal, nato pa vprašal: »Želiš vedeti, zakaj je jeza pomembna in zakaj jo imamo prav vsi?«

Pričakujoče je prikimala.

»Pokazal ti bom malo kasneje. Mimogrede, vsega tega težkega dela nisi opravila zaman, boš videla. Zdaj se najprej malo osveži in si spočij!«

Šla je do reke, se umila, nato se je odpravila do svojega ležišča. Presenetilo jo je, ker ni mogla takoj zaspati. Čutila je telesno utrujenost, hkrati pa se je počutila nenavadno živa, kot da bi se znotraj nje vse isknilo. Misli so kmalu poniknile v ozadje, utrujenost jo je premagala in zdrsnila je v globok spanec.

Zbudilo jo je nežno žgečkanje po stopalih. Ko je pogledala proti njim, se je nejasno prikazal zmajev obraz in veliko ptičje pero, ki je štrlelo iz njegovih ust. Razprl jih je, da je padlo na tla, in rekel: »Čas je za najino nočno lekcijo. Kot vidiš, je zelo temno, zato splezaj na moj hrbet in varno te bom pripeljal do mesta, kjer morava biti.«

Brez napora se je premikal skozi gozdno temo. Pomislila je: »Zmaji ponoči vidijo vsaj tako dobro kot mačke.« Čez čas je začutila, da nista več med drevesi, saj je postalo hladneje. »Ne prestraši se! Poskrbel bom za osvetljavo,« jo je pomiril.

Dolg plamen je švignil iz njegovih ust in zakuril velik kup lesa, ki je bil zložen na sredini ogromne jase. Prepoznala je drva, ki jih je tistega dne tako dolgo sekala.

»Poišči si udobno mesto ob ognju in brez besed glej vanj, dokler boš zdržala!«

Sedla je, tišina jo je plašila. Morala se je truditi, da ni govorila. Čez čas, ko se je notranje umirila, je začutila, da je celotna izkušnja imela v sebi nekaj svetega. V življenju je videla že veliko ognjev, saj je oče pogosto sežigal stvari za hišo. Plamenov se je vedno nekoliko bala, doživljala jih je kot nekaj uničujočega. A še nikoli ni videla tolikšnega kresa. Uživala je v njegovih veličastnosti in lepoti. Dlje ko je strmela vanj, mirnejša je postajala. Počasi se je ogenj spreminjal iz starega sovražnika v novega prijatelja. Zdelo se ji je celo, da je bil zmožen zaustaviti čas. Ogenj doma je bil divji in neobvladljiv, ta pa je bil miren in postala je del njega. Ali pa je bil morda ogenj del nje?

»Takšna je jeza, preden se razplamti,« je zaslišala zmaja. »Vsi imamo v sebi ogenj, ki tako mirno gori. Priskrbi nam energijo, potrebno za dejanja, ki jih moramo storiti. Ker si bila kaznovana in zavrnjena, kadar si pokazala svojo jezo, se bojiš tega ognja v sebi. Še huje, ko začne goreti malo močneje, se počutiš kriva. Takoj ga pokriješ s pokrovom in skušaš postati

nevidna. Ali ni tako?«

Prikimala je, zmaj pa je dodal: »Naj ti pokažem, kaj se zgodi z njim, če ga potlačiš.«

V bližini je bil manjši kup drv in zmaj je tudi vanj nežno pihnil plamen iz svojih ust ter počakal, da je les zagorel. Potem je izza hrbta vzel železno vedro in rekel: »To se zgodi, če jezi ne pustiš, da pride na plan.« Vedro je položil na ogenj in ga povsem prekril. Nekaj časa ga je pustil na njem, ko pa ga je spet privzdignil, je Tia videla, da je plamen postal čisto majhen, skoraj je nehal goreti.

»Ali resnično razumeš, kaj to pomeni? Ker potlačiš svoj ogenj, se počutiš šibka in negotova. Zaradi tega ne upaš reči, da ti nekaj ni všeč, in tako te drugi lahko izkoristijo.«

Tia je prikimala, saj je razumela, kaj ji je hotel povedati. Resnica povedanega jo je vso preplavila, hkrati pa tudi užalostila. Kako lahko ravna drugače? Zmaj je opazil njeno notranjo bitko. »Ne skrbi! Od trenutka, ko si šla na potovanje, si začela ozdravljati svoj ogenj. Upala si zapustiti dom in slediti svojemu cilju, čeprav te je bilo strah. Predala si se toku in nadaljevala s potjo, tudi ko so te ljudje skušali odvrniti od nje. Cesarjevemu sinu si upala povedati stvari, ki jih prej nikoli ne bi izrekla. Zaradi vsega tega si postala bolj samozavestna in okušaš lahko veliko več življenjske radosti kot prej, se ti ne zdi?«

Oklevajoče je spet prikimala. Uvidela je, da je bilo vse, kar je rekel, res. Vse to je naredila! Prvič v življenju je bila zares ponosna nase in vesela, da je bila živa. Spet se je zastrmela v velik ogenj, ko jo je vprašal: »Mimogrede, se spomniš tiste bolečine v trebuhu, ki si jo čutila zjutraj?«

»Ja, seveda, kaj je z njo?« jo je zanimalo.

»Pojavila se je zato, ker si v tistem trenutku obsojala svojo jezo. Ali zdaj razumeš, da se v resnici najbolj bojiš svoje moči?« ji je nežno zašepetal.

»Če pa nočem prizadeti drugih,« je odgovorila s solzami v očeh.

»Ne skrbi, svoje moči ne boš uporabila za to, da bi prizadela druge, saj imaš srce na pravem mestu. Vedela boš, kako ravnati z njo na ljubeč način, ki bo dober tako zate kot tudi za druge. Pomembno je, da jo izraziš, saj se boš tako zmožna postaviti zase in za to, kar veš, da je resnično prav.«

Tia ni nič odgovorila, a zmaj je vedel, da je razumela. Ob ognju sta sedela, dokler ni skoraj dogorel. Ni pa vedela, da tam nista bila več sama. Dva cesarjeva oglednika sta opazila dim in mu sledila. Ko sta ju videla sedeti ob ognju, sta vedela, da je bilo njuno poslanstvo iskanja končano. Ob sončnem vzhodu sta se nameravala vrniti k cesarju in mu povedati, da sta našla Zmajjevo deklico.